

Beslutningsforslag nr. B 37. Fremsat den 8. december 1992 af Pia Kjærsgaard (FP), Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP) og Aage Brusgaard (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab ved naturalisation

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, hvorved der etableres en kvoteordning (måltal) for det antal danske statsborgerskaber, der ved naturalisation meddeles udenlandske ansøgere inden for hvert enkelt kalenderår. Kvoten (måltallet) fastsættes fra og med kalenderåret 1993 og indtil videre til højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Bemærkninger til forslaget

Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen. Sådan har det været i århundreder. Ind imellem har der været behov for, at fremmede, der oprindeligt var kommet hertil som gæster, kunne tildeles dansk statsborgerskab eller indfødsret. Det var naturligt nok for mennesker, der efter mange års ophold og integration i det danske samfund gjorde fyldest som nyttige medborgere.

Grundlovens § 44 fastslår, at ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov. Dette grundlovmæssige formkrav forhindrer selvsagt, at lovgivningen overfører kompetencen til at træffe beslutninger om erhvervelse af statsborgerskab til administrative eller judicielle myndigheder. Derimod er det i god pagt med grundlovsreglen, at Folketinget vælger at fastsætte udfyldende regler, herunder dels kvalitative betingelser for erhvervelse af statsborgerskab, dels kvantitative regler, som beskrevet i dette beslutningsforslag. Der henvises i denne forbindelse til Zahle, Dansk Statsforfatningsret, København 1989 Bind I, side 108 ff.

Udgangspunktet bør naturligvis være, at fremmede landes statsborgere kun sjældent har behov for at ændre statsborgerskab og bliver danskere. Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie i meget lang tid, måske i en eller flere generationer, har levet her i landet og føler sig så dybt indlevet i det danske samfund, at dansk statsborgerskab opleves som en helt naturlig konsekvens.

Under de skiftende regeringer Schlüter er der sket en stærk lempelse af mulighederne for at opnå dansk statsborgerskab. Nu er det ikke blot mennesker med naturlig tilknytning til Danmark eller Europa, ikke kun mennesker med ønske om at leve sig ind i det danske samfund og dansk kultur; nu er det mange tusinde personer med oprindelsesland som f.eks. Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia, Tyrkiet og det tidligere Jugoslavien, der ansøger om og opnår dansk statsborgerskab.

Alene ved den senest vedtagne lov om indfødsrets meddelelse (lov nr. 361 af 14. maj 1992) tildeltes dansk statsborgerskab til 817 udlændinge, hvoraf langt de fleste kommer fra de nævnte lande eller fra

andre afrikanske eller asiatiske samfund. I folketingssamlingen 1992-93 er foreløbig fremsat lovforslag L 3, ved hvilket indenrigsministeren foreslår, at der meddeles indfødsret til 909 udlændinge. På årsbasis udgør antallet af ansøgninger om naturalisation henvend 3.000 personer.

For den danske befolkning er det overordenlig uheldigt, hvis man fra regeringen og folketingsflertallets side bagatelliserer betydningen af at opnå dansk statsborgerskab ved at sætte kravene til ansøgerne meget lavt.

For eksempel fremgår det af mindretalsudtalelsen i betænkningen til L 269, afgivet af Indfødsretsudvalget den 7. maj 1992, at der – blot ved denne ene lov – blev tildelt dansk statsborgerskab til 30 personer, der er domfældt for straffelovsovertrædelser, og at mindst 200 personer – dvs. en fjerdedel af de nye danske statsborgere – har levet af skatteyderbetalt offentlig hjælp i mere end sammenlagt 6 måneder inden for de seneste 5 år. Se Folketingets Forhandlinger, folketingsåret 1991-92, Tillæg B sp. 1461.

Fremskridtspartiet har i årevis markant advaret mod denne tendens. Dansk statsborgerskab må ikke blive et samlebandsprodukt, der uddeles til tusinder af ansøgere. Dansk statsborgerskab er en værdifuld gave, der kun bør tildeles til en snæver kreds af mennesker, der hævet over al tvivl, bestræber sig for at leve i harmoni med og til gavn for det danske samfund. Ethvert samfund må værne og beskytte sig selv. Et af midlerne hertil er at vise den største forsigtighed med tildeling af statsborgerskab til fremmede. Det er et almindeligt anerkendt princip overalt i verden. Men i Danmark er udviklingen ved at løbe helt af sporet.

Det er på denne generelle baggrund forslagsstillerne fremsætter nærværende beslutningsforslag.

Fremskridtspartiet vil i indeværende folketingssamling yderligere fremsætte forslag om styrkelse af betingelserne for at opnå dansk statsborgerskab. De to forslag indebærer tilsammen dels en kvantitativ forbedring ved at indføre den nævnte kvote på højst 1.000 naturalisationer årligt, dels en kvalitativ forbedring, der består i en styrkelse af de individuelle krav, der stilles til ansøgerne.

Forbedringerne afbøder nogle af de væsentlige ulemper, der er resultatet af en årrækkes holdningsløs udlændingepolitik. Disse år har været kendetegnet af en stærkt accelererende indvandring og væsentlig stigning i antallet af tildelte statsborgerskaber uden hensyn til, at dette er klart stridende mod den danske befolknings ønsker og uden nævneværdige, sammenhængende overvejelser om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser i samfundet. Kun sporadisk har et politisk flertal søgt at imødegå den forkerte udvikling, jf. Lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven m.v. (Familiesammenføring, effektivisering og asylbehandlinger m.v.), men for sent og for lidt effektivt.

Den ukontrollable og uønskede udvikling har som allerede påvist navnlig været markant under regeringen Schlüters regeringsår, og resultatet har da også været, at Danmark i Poul Schlüters statsministertid er rykket mere radikalt i retning af at blive et multi-etnisk, multi-religiøst og multi-kulturelt samfund end i nogen tidligere tidsepoke i Danmarkshistorien. Denne udvikling har vel at mærke fundet sted, uden at det politiske flertal på noget tidspunkt har været villig til at forelægge sin udlændingepolitik for befolkningen. Tværtimod har man fra dette flertals side afvist Fremskridtspartiets mange opfordringer og det helt konkrete forslag om at lægge spørgsmål om udlændingepolitik frem til folkeafstemning.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at der nu er et stort og voksende befolkningskrav om, at lovgivningen om udlændinge på en række væsentlige områder underkastes ændringer. Det er ikke i det lange løb acceptabelt, at regeringen og det politiske etablissement er i opposition til befolkningens flertal. Både nærværende forslag og det på et senere tidspunkt fremsatte forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af betingelserne for opnåelse af dansk statsborgerskab tjener til en sådan tiltrængt forbedring af lovgivningen.

Fra justitsministerens side er fra tid til anden anført ønsket om indførelse af kvoteordninger i forbindelse med behandlingen af regler om flygtninge og indvandrere. Således har ministeren ved en række lejligheder, f.eks. i et interview i Tidsskriftet Exil, 1992, 1. årgang nr. 1, side 18, taget til orde for en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Justitsministeren udtaler i interviewet bl.a. følgende:

»... Det jeg mener, man bør diskutere, er en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Altså enhver art af opholdstilladelse/grundlag, der gives i Danmark. Men altid sådan, at det sker med fuld respekt af flygtningenes rettighe-

der. Danmark ville aldrig nogensinde kunne etablere et kvotesystem, der tilsidesatte flygtningenes krav på beskyttelse, når de melder sig ved den danske grænse.

Jeg erkender fuldt ud, at et sådant system vil kunne blive meget svært at administrere, og at systemet ikke er enkelt. Men det ville have den fordel, at det ville tvinge danske politikere til at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man hvert år fandt det rigtigt at give et opholdsgrundlag i Danmark.«

Forslagsstillerne finder i denne forbindelse grund til at påpege, at justitsministeren gennem en årrække har ventileret ønsker om kvoteordninger, uden nogen sinde at uddybe sine synspunkter, tage lovinitiativ eller blot orientere sig hos Folketingets partier om, hvorvidt et sådant flertal kunne tilvejebringes. Det er naturligvis en uholdbar samfundstilstand, at indvandringen finder sted, uden at nogen ansvarlige politikere ønsker at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man ønsker at give opholdsgrundlag i Danmark, og regeringen kan ikke ansvarsfraskrive sin passivitet ved at justitsministeren i ny og næ antyder, at han er i opposition til regeringens officielle udlændingepolitik.

Nærværende beslutningsforslag skal i denne sammenhæng ses som et forsigtigt første skridt i retning af indførelse af kvoteordninger, dog alene for så vidt angår antallet af tildelte statsborgerskaber. Forslagsstillerne deltager gerne i en yderligere lovgivning, som den af justitsministeren anbefalede, ved hvilken der indføres generelle kvoteordninger også for antallet af flygtninge, indvandrere og familiesammenførte, uanset om disse søger dansk statsborgerskab.

En lovgivning som forslået i dette beslutningsforslag sikrer, at det ikke længere alene er et vilkårligt antal af ansøgere, der styrer antallet af meddelte statsborgerskaber. Der fastsættes ved den foreslåede lovgivning en kvoteordning (måltal) på indtil videre højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Folketinget kan naturligvis til enhver tid forhøje eller reducere kvoten på grundlag af indhøstede erfaringer, ligesom fastsættelse af en kvoteordning ikke forhindrer, at regeringen eller andre fremsætter forslag om naturalisationslove for et større eller mindre antal ansøgere end den fastsatte kvote.

Opruges kvoten i et kalenderår, vil dette ikke være til hinder for, at de pågældende ansøgere igen kan søge om naturalisation i et efterfølgende kalenderår.

Anvendelsen af kvoteordningen bør ske i snævert samarbejde mellem Folketinget og indenrigsministeren, idet der bl.a. kan tilrettelægges løbende konsultationer, der sikrer, at man ved behandlingen af ansøgninger i administrationen og i indfødsretsudvalget navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det

danske samfund værdifulde bidrag, f.eks. på det erhvervsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre væsentlige områder.

Dette beslutningsforslag er indeholdt i Fremskridtspartiets lovkatalog 1992-93, pkt. 28 (ISBN 87-89766-02-4).